

Leesfragment

De zomer van jou en mij - Jill Mansell

Bristol

Disa O'Toole deed het licht in de garage aan. Wat een puinhoop; eigenlijk zou ze zich moeten schamen dat ze er zo lang niets aan had gedaan.

Maar de tijd vloog als je een klusje moest doen dat je liever niet wilde doen. Bovendien was ze bang dat er overal spinnen van het formaat Pringles tevoorschijn zouden schieten als ze in dozen begon te rommelen, zulke dingen overkwamen haar altijd.

De lucht in de garage was droog en stoffig en het rook er naar motorolie en oude verf. Het was twaalf jaar geleden dat haar man was overleden en haar leven opeens tot stilstand was gekomen. Declan, die haar had beloofd dat hij haar nooit in de steek zou laten, had, na een huwelijk van bijna veertig jaar, precies dat gedaan toen hij een berg was af geskied en op hoge snelheid tegen een boom was geknald. Een verbroken belofte, een treurende weduwe en hun huis vol spullen waarvan ze niet wist wat ze ermee aan moest behalve een mannetje inhuren om alles in dozen te stoppen en hier in de dubbele garage op te slaan, met de bedoeling er later, wanneer ze eraan toe was, naar te kijken.

En die dag was eindelijk aangebroken. Disa veegde haar handen af aan haar spijkerbroek en bereidde zich mentaal voor op de onvoorstelbaar vervelende taak die haar te wachten stond. Ze scheurde het plakband met een bevredigend *rrrrraf* van de eerste doos. Er steeg een stofwolk op. In de doos bleken boeken te zitten, vooral non-fictie, niets wat ze ooit zou willen lezen. Het kon allemaal naar de kringloop.

Volgende.

Twee uur later stuitte ze bij het uitzoeken van de zoveelste doos op een dikke luchtkussenenvelop waarop in Declans onmiddellijk herkenbare krabbels *Belasting 2009* stond geschreven.

Aangezien ze bij de kringloopwinkel waarschijnlijk niet te wachten zaten op dit soort dingen, gooide ze de envelop op de stapel van spullen die ze later zou verbranden. Ze pakte hem echter meteen weer terug, want hoewel belastingdingen vaak oersaai waren, wilde ze niet iets verbranden wat misschien belangrijk was. Stel dat er obligaties of aandelen in de envelop zaten?

Dat laatste bleek niet het geval te zijn. In de envelop trof ze een behoorlijk grote verzameling brieven aan die allemaal in hetzelfde sierlijke handschrift gericht waren aan Declan, geadresseerd aan het kantoor waar hij had gewerkt.

Haar hart begon te bonken en een vreemd voorgevoel bekwam haar. De enveloppen waren inmiddels vergeeld, net als de brieven erin. Het was tussen de middag, tijd voor een korte pauze. Ze nam het pakje mee naar de keuken, zette de waterkoker aan en hing een theezakje in een mok, maar toen bedacht ze zich en maakte een gin-tonic met ijs.

Ze had het gevoel dat ze die weleens nodig kon hebben.

Buiten in de tuin scheen het lentezonnetje, en plukjes narcissen sierden het gazon. Ze nam een slok van haar drankje en ging op de bank in de schaduw van de kersenboom zitten waarvan de kersen altijd werden gekaapt door vogels voordat ze de kans kregen om goed te rijpen en geplukt te worden.

De eerste brief, geschreven in blauwe inkt, begon als volgt: *Schat, iedere dag zonder jou is...*

O, Declan, nee.

Niet weer.

Toen ze het al die jaren geleden net had ontdekt, had ze tegen hem geschreeuwd en dure borden tegen de muur gesmeten tot de huiskamervloer bezaaid was met scherven van zilver-blauw porselein. Het was nog een hele klus geweest om alles weer op te ruimen.

Deze keer had ze niemand om tegen te schreeuwen, niemand die zag dat ze borden tegen de muur smet, niemand die zich zou uitputten in verontschuldigen en haar keer op keer zou verzekeren dat hij alleen maar van haar hield.

En dat was nog wel het allerfrustrerendst.